

Sistachologia successòria

Dij, 9/04/2015 per Jordi Llisteri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran perquè potser aquest article me l'hauré de menjar amb patates, però el corrent majoritari dóna per feta la successió a Barcelona. I la dóna per feta possiblement amb **Joan-Enric Vives** o amb **Sebastià Taltavull**. Que ja no hi ha més partida. I que això s'acaba, a tot estirar, durant el mes de Maria.

Sense dades empíriques en aquest moment ja està molt estesa aquesta percepció. El cardenal **Lluís Martínez Sistach** compleix els 78 anys el proper 29 d'abril, temps raonable per una jubilació honorable, i el panorama polític i social del país no justifica més demora, que amb aquest argument podria ser eterna.

Però aquesta percepció té diversos factors afegits. Un dels més rellevants, a part dels gestos que es puguin detectar en la relació personal amb Sistach, és [l'entrevista](#) que li van fer al Matins de TV3 just abans de Setmana Santa, que va acabar una mica tapada en coincidir amb la [tragèdia](#) aèria dels Alps. I no és rellevant pel que diu sobre la successió. És bastant raonable dir coses com que "el nomenament d'un bisbe sempre ha de tenir una bona recepció, ha d'anar a un lloc que sigui ben rebut"; que "ha de conèixer la llengua dels fidels"; que a més de la llengua "ha entendre la psicologia, la manera de ser, la història..." i més en una diòcesi "molt complexa" com Barcelona.

Segons els sistachòlegs, l'entrevista és rellevant perquè per primera vegada el cardenal parla obertament i sense incomoditats de la seva successió. Un tema tabú fins ara. I sobretot perquè entra en detalls que no concretaria si no tingués molt clar cap a on aniran les coses. Aquesta és la novetat. Més encara sent un expert en marejar la perduu quan convé.

I el perfil que dibuixa i que sigui del seu gust és Vives i Taltavull: nascut o no a Catalunya que conegui bé la realitat del país i "que quan arribi a la diòcesi ha poder de fer pastor immediatament". Si la [candidatura](#) d'**Omella** encara estigués en circulació, no ho hauria dit, per després no haver de justificar el contrari i haver de dir que ha estat una bona elecció per Barcelona escollir algú de fora. Vol dir que sap alguna cosa més.

En general es dóna per més segur el nom de Vives. En part perquè seguiria una lògica de promoció episcopal, i en part perquè la pedra que sempre tenia a la sabata per venir a Barcelona ara s'ha fet més petita: aquest seria un moment adequat per canviar el copríncep d'Andorra. Queden quatre anys per les eleccions, la majoria de centredreta és sòlida, i durant aquest temps no es posaran sobre la taula els temes que poden obrir una crisi institucional amb l'Església com l'avortament o el matrimoni del mateix sexe. Més encara quan la Santa Seu va deixar ben clar a Andorra que havien de triar: o avortament o quedar-se sense copríncep episcopal. Que les dues coses alhora no eren possible. I que no hi hauria una solució *balduina* de fer veure que no havia passat res i de deixar que un canvi legal en aquesta direcció fos aprovada només pel copríncep francès mentre el bisbe d'Urgell diu que plou. Per tant, l'estabilitat parlamentària d'Andorra afavoreix que es pugui fer un relleu pausat a Urgell i mentre els andorrans prefereixin tenir un copríncep a Urgell i no a Madrid, no voldran fer cap trencadissa.

D'altra banda, també continua tenint números Taltavull. Sobretot perquè s'ho ha guanyat entre la gent de la diòcesi. El salt d'auxiliar a ordinari de la mateixa diòcesi no és habitual, però finalment és el mateix que li va passar al papa **Francesc** a Buenos Aires. Per tant, no ho veuria estrany.

Si es confirma un dels dos noms, seria la primera vegada des del Vaticà II que un arquebisbe de Barcelona està satisfet amb l'elecció del seu successor. Ni don **Marcelo**, ni **Jubany**, ni **Carles**, poden dir-ho. Amb això, el cardenal Sistach també podria passar a la història.